

AGVETŐ

A Pápateszéri Római Katolikus plébánia értesítője

Dicsértessék a Jézus Krisztus! Tisztelt Ünneplő Egyházközség!

„Boldogok, akik lakozhatnak a Te házában, dicsérhetnek téged szüntelen. Kívánczik az én lelkem az Úrnak háza után, szívem és testem ujjonganak az élő Isten felé” A 84. zsoltár Isten szeretetét sugárzó szavaival köszöntök mindenkit, aki a mai vasárnapot itt, a pápateszéri templomban ünnepli.

Az idei év három jubileumot is tartogat a

pápateszéri egyházközség és a falu számára:

- egy 1733-as vizitációs jegyzőkönyvből ismert, hogy az akkori templom romos volt és az istentiszteleteket az iskolában tartották. Ez bizonyítja, hogy Pápateszérnek 280 évvel ezelőtt már működő iskolája volt
- 1743 óta, vagyis 270 esztendeje vezetik Plébániánk anyakönyveit
- 1778-ban, vagyis 235 évvel ezelőtt szentelték fel Szűz Mária Nevének tiszteletére a ma is álló, szívünknek oly kedves barokk plébánia templomot

Templomunk az elmúlt századokban tanúja volt a falu fejlődésének, de látta a XX. század minden viharának pusztítását, a II. világháború dúlását és az azt követő időkben a hagyományos paraszti világ végleges eltűnését. Torna felkiáltójelként emlékezteti a lélekszámában megféleződött egyházközséget, hogy életünkben, vagy haló porunkban ezen a földön, ebben a földben van a helyünk. A XX. századi pusztítások után újra öntött harangjai jelzik az idő múlását, hívják az élőket és siratják a holtakat.

Ez a templom számunkra nemcsak az elmúlt évszázadok ránk hagyott öröksége, hanem múltunk és jelenünk látható, megtapasztalható része is. A mi feladatunk és felelősségünk, hogy a jövő nemzedékek számára megőrizzük és továbbadjuk.

Ahogy az Egyházközség is emlékszik rá, a teljes külső felújítást követően 2010. októberében Márffy Gyula veszprémi érsek úr áldotta meg az épületet és nyitotta meg Pápateszér 715 éves jubileumi ünnepi évét. Az akkori ünnepi rendezvénysorozat részeként kezdődött meg dr. Schandl László és családja jóvoltából a templom festményeinek és stációképeinek felújítása.

Ma a templom belső megújulásának kiemelkedő állomásához érkeztünk. Dékány Sixtus zirci apát úr főpásztori szentmise keretében áldja meg a templommal egyidős, felújított barokk keresztlő kutat és a húsvéti gyertyatartót.

Máté evangéliuma döbbenetes erővel közvetíti számunkra a feltámadt Krisztus szavait: „Elmenvén azért tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében. Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, ami én parancsoltam néktek.”

Napjainkban, amikor a nyomtatott és elektronikus médiából árad erőszak, a brutalitás és a keresztény értékek semmibevétele, kimagaslóan pozitív üzenete van a mai eseménynek, melyet az egyházközség és a Schandl család adománya tett lehetővé. A restaurálást és az újra aranyozást ifjabb Erdős Tibor aranyozó-restaurátor végezte Budapesten.

A keresztlő kút és a húsvéti gyertyatartó felújítása és újraszentelése hirdeti, hogy minden nehézség és megpróbáltatás ellenére a pápateszéri egyházközség élni akar, évszázados múltjára büszkén építkezve, hitét megőrizve, bizalommal tekint a jövőbe. Tudja, hogy születnek majd új életek, akiket ennél a kútnál keresztelnek meg, itt ragyog rájuk a húsvéti gyertya fénye, és itt hallgatják majd a feltámadt Krisztus üzenetét.” (Asbóth József bevezetője)

Kút és gyertyatartó

Keresztlő kút és húsvéti gyertyát áldunk meg. Mintegy jelképként. Kiáltásként Ég és Föld felé: él még reményünk.

Vasárnaponként foghíjasak padsoraink a templomban, még nagy ünnepeken sem tudjuk őket megtölteni, a 11 órás szentmisén néha annyian jövünk csak

össze, mint 30 évvel ezelőtt az esti misére.

A hűséges hívők megöregedtek, lassan az örök hazába

költöztek, korosztályok hiányoznak a padokból. Kevés gyermek, még kevesebb fiatal látogatja Isten házat. Elsőáldozásra 4-5 gyermek gyűlik össze, bérmlásra talán tíz. Sokat temetünk, alig keresztelünk, elvéve tartunk esküvőt. Néha bizony még e kevéske nyájban is vannak békétlenségek, ellenségeskedések, nehezen viseljük el egymást, ezzel is távol tartva az Úr házatól az istenkeresőket. Időnként feltör belőlünk a kiáltás: Uram, mivé leszünk, elfogy néped Teszéren! Kiszáradt föld, sivatag lesz e nép lelke!

Mivégre hát ez az ünnep? Mi értelme épp keresztutat restaurálni, megáldani, húsvéti gyertya tartóját aranyozni?

Keresztlő kút. Mondjuk inkább az eredetihez közelebbi szavakkal: alámerítkező kút. A kút vizet jelez. A sivatagban vándorló, forróságtól eltikkadt, ereje végén lévő embernek az életet, a megmenekülést.

Mi, a modern kor emberei sivatagban vándorlunk. A XXI. század sivatagában. Az Isten nélküli, csak a mának élő, önmagát „megvalósító”, mindenben és mindenkin átgázoló, élvezeteket halmozó, kézzelfogható dolgokban hívó életre ösztökélő eszmék forróságában. A hívó elbizonytalanodik. Csábítja az a világ, oly könnyednek tűnik, ki kellene próbálni, így kellene élni. A szíve mélyén rejtőző lelkiismerete viszont tiltakozik, mert az az

életforma ellenkezik mindennel, ami eddig számára érték volt, amihez igazodott.

Mégis, oly sokan engedünk a csábításnak. Egyre biztosabbak leszünk abban, ott majd megeljük azt, amire igazán szükségünk lehet. Az igazi, a forró életben. Ahol minden csupa fény, ragyogás. És valóban így van. Legalábbis bizonyos ideig. Majd egy pillanat alatt elsötétül minden, jön ennek az életnek a homokvihara, elsöpör bennünket, mert már nem tudunk elég anyagi hasznot hozni, hogy megérje befektetni a mi boldogságunkba. A mérhetetlen földi jó helyett csak a peremvidékek sivataga jut nekünk, és valóban csak a mának tudunk élni, mert máshoz sem anyagi, sem lelki erőnk nincs. Boldogságra, szeretetre szomjúhozva lépegetünk egyik napról a másikra.

A hívó ember életében azonban létezik egy másik vonzó, csábító csillogás, fényesség. Mintahívónek lenni. Szorgalmasan járni szentmisére, rózsafüzért imádkozni, minden egyházi eseményen megjelenni, kirakat kereszténységet élni, és ebből fakadóan előjogokat, köztiszteletet elnyerni, mások élete felett ítélkezni, az egyetlen, helyes tudás birtokában a többiek felett állni. Az otthon magányában kiüresedni, őszinte,

nyílt Isten felé fordulást elveszteni, lelki sivatagot megszerezni. Belső boldogságra, igazi szeretetre szomjúhozva lépegetni, egyik napról a másikra.

Talán ezért vagyunk kevesen. Egyik életforma elterel, a másik elriaszt Istentől. Nekünk e két véglet között kell megkeresnünk a biztos utat, amely mindig termékeny vidéken vezet, ahol nem szomjúhozunk boldogságra, szeretetre, hanem benne élünk, mert megeljük soha ki nem apadó kútját és mellé telepedtünk.

Ezt a kutat jelzi nekünk alámerítkező kutunk. Isten örök, megszentelő, megszabadító szeretetének feneketlen kútját, amelyhez érve alámerülhetünk, lemoshatjuk magunkról a sivatag porát, életet adó, soha ki nem apadó, elő vízhez juthatunk. Megváltoztathatjuk eddigi életünket, hogy jellé válhassunk, vonzó jellé a keresőknek, az utánunk jövőknek, hogy megtalálják a helyet, ahol életük sivatagjainak forrásában megenyhülhetnek, megértést, szelidséget, szeretetet találnak.

De mivégre a gyertyatartó? Ahogy neve is mondja, gyertyát tart. Gyertyát, amely fényt ad. A sötétben utat mutat. Húsvéti gyertyát, mely örök fényt ad. Krisztust

tartja, aki a kutat adta nekünk, és szeretné, ha az ő világosságánál megtalálnánk. Megtalálva pedig másokat is elvezessünk ide. A fény által, melyet nekünk kell tartanunk. Egyetlen fény hatol át csak minden sötétségen: a krisztusi szeretetláng fénye.

Krisztustartókká kell lennünk, mint a húsvéti gyertya tartója. Ő is az örök Igét, az örök Fényt tartja, Aki eljött, hogy világosságot hozzon a világnak.

Ezt jelképezi most számunkra a keresztlő kút és a gyertyatartó. Szeretnénk megmerítkezni Isten szeretetében, levetni magunkról mindent, ami nem méltó az Atya gyermekeihez, nem méltó keresztény voltunkhoz, eltemetni egymásközt minden szeretetlenséget, ezáltal magunkba fogadni a fényt, hogy jelezhessünk az élet sötét sivatagi viharaiiban botorkáló embertársunknak, merre van a menekvés.

Akkor majd szép lassan egyre többen leszünk. Megtelnek a padok. Egyre többen dicsérik Isten boldogsággal lelkükben, mert tudnak egymással szeretetben élni, egymást hitben támogatni, egymás reménységét erősíteni.

Adjon hozzá Isten erőt, kitartást, igaz szeretetet szíveinkbe. (Leitner Pál)

Látod, ha hiszed és hiszed, ha látod

Megfogadjuk, kitűzzük, elhagyjuk, elkerüljük, megtesszük. Az évet erős elhatározásokkal, tervekkel, fogadalmakkal kezdjük annak ellenére, hogy az egy évvel korábbiakból is csak alig-alig valósult meg valami. Különösen lelkiek terén.

Őszintén szembenézve magunkkal, bevallhatjuk, nem lettünk semmivel sem jobb keresztények, mint voltunk bár az akkori karácsony felfokozott érzelmei, ünnepi fényei, a fogyó idő fájdalommal mind erre sarkallt. Visszatérő botlásaink megmaradtak, Istennel, emberrel való kapcsolatunk mit sem változott.

A mostani adventben is készülődünk. Kerestük lelkünkben a közelgő ünnep hangulatát, igyekeztünk, legalább a karácsony legyen szép, meghitt az idén. Szenteste ismét felöltöttek régi karácsonyok, távol lévő, vagy már az örök hazába költözött szeretteink emlékei.

Ekkor éreztük igazán, mennyire fontosak vagyunk egymásnak, és talán egy ezredmásodpercre megvilágosodott előttünk, mi, ki az igazán fontos életünkben.

Ekkor, igen, ekkor, erre az ezredmásodpercre, összekapcsolódott szívünk az Éggel. Erre a rövid pillanatra megéreztük az ünnep lényegét: a Természetfeletti lehajol, hogy felemelje az eredendő bűn óta szüntelenül eleső embert. Azt, hogy létezik és szeret az Isten és

szeretetteljes életre hív. Azért, hogy újra visszatérhessünk Édenbe.

A mai és minden kor embere pedig kézzel-lábbal tiltakozik, mert „jól” szeretné élni az életét, mely meggyőződése szerint a halálíg tart. „Jól” élni csak addig lehet. Utána sehogy. Mert ő tudja. Mert őt felvilágosították. Tudós emberek, hatalmas elmék, nagy koponyák.

Nemrég az egyik ismeretterjesztő csatorna egyik műsorában arra keresték a választ, Afrikából miképp terjedhetett el az emberi faj a földkerekségen. Ennek kapcsán említettek egy – emlékeim szerint közel-keleti – ásatást, ahol 100.000 éves temetkezési helyet tártak fel. A régészek a sírmellékletek alapján arra a megállapításra jutottak, hogy az akkor és ott élt emberek hittek a túlvilágban. Biztosak voltak abban, hogy az élet odaát folytatódik.

Elgondolkodtató. Százézer év az ember számára beláthatatlan idő. Sokan az életünk fontosabb eseményeit sem vagyunk képesek maradéktalanul felidézni, pedig csak néhány évtizedről van szó. Néhány száz évre visszamenőleg sincsenek pontos ismereteink, nem beszélve egy-két ezer év történelméről. Tízezer évvel ezelőttről már csak feltevéseink vannak. Minden bizonytalan.

Egy biztos: az ember kezdetektől tisztában van azzal, az élet nem ér véget a halállal. Valószínűleg 100.000 évvel ezelőtt nem volt intézményesített vallás. Létezett

viszont egy – talán mondjuk így – kollektív tudat: nem vagyunk egyedül, van valaki, akit mi Istennek nevezünk, aki létre hozta a világot és benne az embert. Akinek a földi halandó köszönheti az életét, társait, javait, a nappal és éjszakát, az évszakokat, melyek meghatározzák, mikor, milyen növény fejlődjék, és melyik állat merre és hogyan éljen, vándoroljon, aki megadta az értelmet, hogy mindezen ismeretek által fenntartsák magukat. Őszintén és romlatlanul őrizték ezt az alapvető tudást: a hitet a Teremtőben és jelenlétének meglátását a világban.

Honnan e bizonyosság? Családi örökség. A bűnbeesés előtt az ember látta Istent, örök, végtelen szeretetében élt, ezért természetes volt, hogy hitt benne. Miután ellenszegülése által elveszítette eredeti szentségét, hitét megőrizte, ezért látta Istent az őt körül vevő világban. Ahogy az egyik népszerű hollywoodi karácsonyi vígjátékban mondja az egyik manó az új Mikulásnak, aki hitetlenkedve nézi az őt körülvevő mesevilágot: hiszed, ha látod, és látod, ha hiszed.

Az első emberpár látta az Istent, hitt benne. Ezt a hitet adta tovább utódainak, akik nem láthatták Istent, de hitük által megtalálták őt a fű zöldjében, a fa lombjában, az ég kékjében, a vihar borzongató szépségében, a föld állataiban, de legfőképp egymásban. Ezt a tudást őrizte és őrzi minden ember a lelke mélyén.

Annyi történt, hogy időközben elkezdünk okoskodni, megmagyarázni az emberi értelemmel megmagyarázhatatlant, majd elméleteket gyártani ahhoz, hogy miért van joga ellenszegülnie az embernek a Teremtővel. Nem sikerült, így néhányan kimondták, hogy Isten, mint legfőbb lény, mint abszolút lét és tökéletesség, nem létezik. Egyszerűbbé vált így az élet, mindenre lett magyarázat, elmélet. De érdekes módon most pedig a tökéletességet keressük, mert sehol nem találjuk a nagy teóriák forgatagában.

Kizártuk az életünkből Istent, nélküle viszont elveszünk. Ezt azonban ő nem

nézhetne tétlenül. Karácsony éjszakáján újra lehajolt az emberhez, hogy magához emelje, magához ölelje.

Karácsony éjjelén megtestesült az Isten, Fiában elküldve hozzánk a végső Igét, mely vezérli az embert földi zárandokútján Teremtője felé. Jézus lelkünkben megszületve, szívünket vezérelve tudja megújítani életünket, visszaadva azt a biztos hitet és tudást, hogy az Atya hazavárja minden képére és hasonlatosságára teremtett embergyermekeit. Újra felajánlja az Édenkertet, vagyis a Teremtő végtelen szeretetében való öröklétet.

Azért küldte Jézust, hogy őt befogadva újra tudjunk a szívünkkel látni. Látni teremtett világot. Látni benne a Teremtőt. Hinni benne. A kiáradó szeretet által újra visszaszerezni a hitet. A hit által nyerni új életet. Örök életet. Örök szeretetet. Mindazt, akit és amit kimondatlanul keresünk egész életünkben. Ezért tegyünk meg mindent, ami erőnkben telik. A legfontosabb: megtalálni a hitet. Ezáltal megtalálni Istent.

Látod, ha hiszed és hiszed, ha látod.

(Leitner

Pál)

A Teremtő alkotása

Egy multimilliomos vállalkozó sajtótájékoztatót tartott, ahol az interjú végén a kíváncsi újságírók feltettek egy kérdést:

- Miért hiszi, hogy van Isten?

- Nézzék, nekem számtalan üzemem van. Az egyikben autókat, a másikban hűsárlót és sok más egyebet gyártunk. Egy autó 140-150 ezer alkatrészből áll, de előbb 24 mérnököm tervezi, majd anyagpróbákat végzünk, és csak azután következik a gyártás. No, de vegyük csak a hűsárlót! Mindössze 9 alkatrészből áll, és 17 mozdulattal lehet összeszerelni a futószalagon, mégis egy-egy munkásnak több napon át kell gyakorolnia ennek módját. Ha nekem ezek után azt állítja valaki, hogy a több milliárdszor bonyolultabb világegyetemet megalkotásához nem kellett a Teremtő, az nem normális.

- Rendben van, de mivel tudná Ön kézzelfoghatóan bizonyítani a Teremtő létezését?

A gyáros észrevette a gúnyos felhangot, és diktálni kezdett a titkárnőjének:

- Pályázat: Építészmérnököt keresek, aki megtervez, majd kivitelez egy toronyépületet az általam felvázolt méretekben és minőségben. Alapméret: kör alakú, átmérője 4 méter. Magassága ennek legalább 200-szorosa, azaz 800 méter. (Természetesen bírnia kell a toronynak az elemi erők okozta bármilyen erős kilengést!) A fal vastagsága alaptól a felső szintig max. 25 cm lehet. Ebbe bele kell szerelni a víz, gáz, csatorna, felvonó és minden egyéb kiszolgáló rendszer csöveit,

vezetékeit. A torony belsejében nem lehet semmi. Kívül-belül teljesen simára, egyenletes felületűre kell készíteni, merevítés, kitámasztás nem lehet rajta. Ennek ellenére a torony tetejére legyen ráépítve egy önállóan működő komplett vegyi üzem, amely tápszereket állít elő napenergiával, emberi fogyasztásra. Siker esetén a honorárium összegét a mérnök szabhatja meg, bármilyen magas összegben.

Ezután elvette a papírt a titkárnőjétől, és aláírva átnyújtotta az újságírónak.

- Tessék, itt a válaszom. Benne a bizonyíték.

- Nem értjük, hogy mi akar ez lenni.

- Majd később megértik. Egyelőre közöljék a lapjukban feltűnő helyen. Ha akad rá jelentkező, újra találkozzunk, és folytatjuk a sajtóértékelést.

A nagy érdeklődést kiváltó eseményre jó néhány neves építészmérnök, és még a korábbiaknál is több újságíró jött el.

- Talán el is kezdhettük - szólt ironikusan a házigazda.

- Kérem az első jelentkezőt, tegye meg ajánlatát, ismertesse elképzeléseit. Csak konkrét megoldást, kivitelezhető terveket fogadok el.

Néhány percnyi vita után a szakma legismertebb építész dühösen megjegyezte:

- Rendben van, én már kiestem a versenyből, de szeretném látni azt az embert, aki ezt megtervezi! Ezt egyszerűen lehetetlen megépíteni!

A gyáros megkérdezte:

- Nos, van még jelentkező? Ha nincs, akkor kérem, figyeljenek jól, bemutatom az eredetit.

A titkárnő átnyújtott neki egy hosszú, cső alakú papírtekerccset. Kibontotta az egyik végénél, és óvatosan kihúzott belőle egy ép búzaszálat, szép, tömör aranykalással. Azután így szólt a jelenlevőkhez:

- Igazuk van uraim, ez a feladat az ember számára valóban lehetetlen! De a Teremtőnk mindenható, csodálatos alkotásokat hozott létre, mint ez is, nézzék csak! Mérjék le, itt vannak hozzá a műszerek. Figyeljenek, kérem, kör alakú a szára, átmérője pontosan 4 mm. Magassága ennek éppen 200-szorosa, azaz 800 mm. A falvastagsága mindenütt 0,25 mm. Kívül sima, belül üres, az összes táp- és kiszolgáló csatorna ebben a vékony falban fut, no és ez a csodálatos miniatűr vegyi üzem, a itt a kalász tetején önállóan működik. És tudják hogyan? Napenergiával! Ráadásul a Napot is Isten teremtette. Értik az összefüggéseket? Ez a kis vegyi labor 8-9 féle tápanyagot, vitamint állít elő vízből és a talajból felszívott ásványi anyagokból, napenergiával. Ez alatt szelek és viharok tépik, kényükre hajlítgatják, akár a földig. De a búzaszálat ezt is kibírják. Nos, uraim az itt látható remekmű és a mi kontárkodásaink közötti különbség egyértelműen bizonyítja a Teremtő létezését, és határtalan, számunkra szinte felfoghatatlan képességeit.

A Messiás köztünk van

Időnként úgy érezzük, a lelkünk kong az ürességtől. Szeretnénk elvonulni a világtól kilépni belőle, megpihenni egy kicsit, hogy összeszedjük magunkat, megkeressük mind ennek az okát. Hosszas keresgélés után rádöbbenünk: a szeretet veszítettük el útközben. Helyesebben: azt

vesztítettük el, aki a szeretetet hozta szívünkbe. Bármennyire is erőlködünk ugyanis, nem találjuk meg Jézust. Eltöprengünk azon, talán sosem találkoztunk igazán vele. Jézusélményre vágyunk, személyes találkozásra. Szeretnénk a kezünkkel megérinteni a

szögek helyét, ujjunkat oda akarjuk helyezni a lándzsa okozta sebbe. Saját szemünkkel látni őt. Ha ez megtörténne, mennyire hívó és szerető emberek lennénk. Hogy tele lenne a lelkünk jósággal, megértéssel. Mert így nehéz a hűség, nehéz a szolgálát. Jézus azonban itt

jár köztünk. Nap mint nap láthatjuk az arcát. A látásunk is megromlott lelkünk és szívünk ürességétől.

Francis Dorff: írt egy történetet A rabbi ajándékáról. Így szól:

Volt egy híres kolostor, amelyre nagyon nehéz napok szakadtak. Régebben a sok épületet mind megtöltötték a fiatal szerzetesek, és a hatalmas templomban csak úgy zengett az ének, de most teljesen elhagyatott volt. Az emberek nem jöttek ide, hogy az imádságból táplálékot nyerjenek. Csak egy maréknyi szerzetes csoszogott a folyosókon, és nehéz szívvel dicsérte Istent.

A kolostor melletti erdő szélén állt egy kunyhó, amelyet egy öreg rabbi épített. Időről időre eljött ide, hogy bőjtöljön és imádkozzék. Soha senki nem beszélt vele, de amikor csak megjelent, a szerzetesek között híre szaladt: „A rabbi az erdőben sétál.” És amíg ott volt, a szerzetesek úgy érezték, hogy imádságos jelenléte erővel tölti el őket.

Egy nap az apát elhatározta, hogy felkeresi a rabbit, és kitarja előtte a szívét. A reggeli szentmise után el is indult az erdőbe. Amikor elérkezett a kunyhóhoz, látta, hogy a rabbi ott áll az ajtóban üdvözlésre tárt karral. Mintha már jó ideje várta volna az apátot. Megölelték egymást, mint két barát, akik régóta nem találkoztak. Aztán megálltak, és csak nézték egymást olyan széles mosollyal, hogy majdnem túlnyúlt az arcukon.

Egy kis idő múltán a rabbi betessékelte az apátot. A szoba közepén egy faasztalon a nyitott Szentírás feküdt. Odaültek egy pillanatra, hogy a könyv jelenlétében legyenek. A rabbi sírva fakadt. Az apát sem tudta tartóztatni a könnyeit, a kezébe rejtette az arcát, és ő is sírni kezdett. Életében először a könnyeivel kitarja a szívét. A két férfi úgy ült ott, mint két elveszett gyermek, zokogásuk betöltötte a kunyhót, nedvesre sirták az asztalt is.

Miután elapadtak a könnyeik és minden ismét csendes lett, a rabbi fölemelte a fejét. „Te és a testvéreid nehéz szívvel szolgáljátok Istent – mondta. – Azért jöttél, hogy tanítást kérjél tőlem. Adok neked tanítást, de csak egyszer

ismételheted el. Miután elmondtad, soha senkinek sem szabad hangosan elmondania.”

A rabbi egyenesen az apát szemébe nézett és így szólt: „A Messiás köztetek van.”

Egy darabig mindent csönd borított. Aztán megszólalt a rabbi: „Most menned kell.”

Az apát szó nélkül távozott, nem nézett vissza.

Másnap reggel összehívta a szerzeteseit a káptalanterembe. Elmondta nekik, hogy tanítást kapott „a rabbitól, aki az erdőben sétál”, és hogy ezt a tanítást soha senki nem ismételhethet el hangosan. Aztán egyenként testvéreire nézett, majd így szólt: „A rabbi azt mondta, hogy egyikünk a Messiás.”

A szerzetesek meglepetten néztek. „Mit jelenthet ez?” – kérdezték egymást. „János testvér a Messiás? Vagy Máté atya? Esetleg Tamás testvér? Én vagyok a Messiás? Mit jelenthet ez?”

Mindnyájan alaposan meg voltak zavarodva a rabbi tanításától. De soha senki nem mondta ki ismét.

Amint múltak a napok, a szerzetesek lassacskán megkülönböztetett tisztelettel kezelték egymást. Valami nemes, szívélyes és barátságos meghittség vette őket körül, amelyet nehéz lenne megfogalmazni, de lehetetlen volt nem észrevenni. Úgy éltek együtt, mint akik végre rátaláltak valamire. De úgy imádkozták együtt a Szentírást, mint akik folyton keresnek valamit. Az alkalmi látogatókat nagyon megfogta a szerzetesek élete. Nemsokára jöttek is közel- s távolról az emberek, hogy imádságukból táplálkozzanak, és újra fiatalok kérték, hadd lehessenek a közösség tagjai.

Összetört, fáradt a lelked? Elvesztetted a szeretetet a szívedből? Nem találsz bensőd nyugalmát, akkor sem, ha mindenféle áhítatgyakorlatot elvégzel, akkor sem, ha még többet imádkozol? Bánt, hogy nem találkozol Jézussal?

Talán nem ez a megoldás benső viharaid, elkeseredettséged, magányosságod megszüntetésére. Tedd fel a kérdést, hogy

éled a mindennapjaidat? Meg akarsz felelni külső elvárásoknak, vagy belülről indít, mozgat valamiféle erő előre? Ha azt mondd, keresztény, Krisztus követő, Krisztushoz tartozó vagy, úgy élsz-e, mint aki tudja, hogy Ő itt van köztünk?

Meglátod-e szenvedő arcát férjed, feleséged, gyermekeid, szüleid arcában, amikor önzésed, rossz hangulatod, egyéni problémáid miatt túrni kénytelenek? Akarsz-e az ő kedvükért jobb, szeretetteljesebb lenni? A szükséglet szenvedőkben, a lélekben sérültekben, a betegekben, a magukra maradtokban, a reménytelenekben felfedezed-e a Krisztus-arcot? Tudsz-e mindannyiuk felé türelemmel, szeretettel, megértéssel fordulni? Óértük. Óérte?

Ha erre igen a válaszod, kezdted megtalálni újra régi önmagadat, mert megérted, hogy csak akkor lesz pihent a lelked, szeretetteljes a szíved, akkor találsz meg bensőd nyugalmát, ha úgy élsz, hogy Jézus köztünk van, bármely embertársadban, ha úgy tetszik felebarátodban bármikor eléd toppanhat. Készülj erre a találkozásra, erre a Jézus-élményre. Mert Jézus-élmény minden alkalom, amikor szeretetből megteszel valamit, amit egyébként nem tennél, mert utána a lelkedben, a szívedben eláradó öröm maga Jézus látogatása. Egyben üzenet, hogy ezzel az örömmel akar elhalmazni földi életedben, ha befogadod őt, és képzelheted, mit tartogat az örök életre, ha az ahhoz képest szerény evilági létben is ilyen boldogságot adni.

Ha ezt meg tudod tenni, erre tudsz figyelni, új élettel fogsz eltelni, jézusi élettel. Ez az igazi Jézusélmény. A kiteljesedett, önfeláldozó, önátadó szeretet, amely nem vár viszonzást.

Minél többen teszünk így, annál több vidám, szeretettel teli ember él majd e földön, és valóban túlradhat Isten szeretete a világban, hogy mindenkit átölelhessen, magához emelhesen, meggyógyíthasson.

Tehát ne feledjük: A Messiás köztünk van. Vele éljük az életünket. Igyekezzünk találkozni nap mint nap a jézusélményben. Éljük vele az életünket. (Leitner Pál)

A kacsa

Egy kisfiú a nagyszüleit látogatta meg a farmjukon. Kapott egy csúzlit, hogy azzal játsszon kint az erdőben. Gyakorolt, de soha nem találta el a célpontot. Egy kicsit elkedvetlenedett, és hazafelé indult vacsorára.

Ahogy hazafelé tartott, meglátta a nagymama házi kacsáját. Egy hirtelen ötletre, kilőtte a csúzlit, ami a kacsa fejét találta el és megölte. Megdöbben és elszomorodott. Rémültében a halott kacsát

a farakásba rejtette, amikor észrevette, hogy a nővére őt nézi. Évi látta a teljes történetet, de nem szólt semmit. Másnap ebéd után a nagymama azt mondta:

- Évi, gyere mosd el az edényeket.

De Évi azt válaszolta:

- Nagymama, Peti azt mondta, hogy ő szeretne segíteni a konyhában.

Majd oda súgta neki:

- Emlékszel a kacsára? - Így Peti mosogatott.

Később a nap folyamán, nagypapa megkérdezte a gyerekeket, hogy van-e kedvük horgászni.

Nagymama azt mondta:

- Sajnálom, de szükségem van Évire ,hogy segítsen elkészíteni a vacsorát.

Évi mosolygott és azt mondta:

- Rendben én mehetek, mert Peti mondta nekem, hogy ő szeretne segíteni.

Majd megint azt suttogetta:

- Emlékszel a kacsára? - Így Évi elment horgászni és Peti maradt segíteni.

Néhány napon keresztül Peti a saját munkáján kívül Éviét is elvégezte, míg végül nem bírta tovább. Odament a nagymamához és bevallotta, hogy megölte a kacsát. Nagymama letérdelt és megölelte és azt mondta:

- Kedvesem, tudom. Az ablakban álltam és láttam mi történt, de, mert szeretlek, így megbocsájtottam neked. Csak kíváncsi voltam meddig engeded, hogy Évi rabszolgát csináljon belőled.

Üzenet a mai napra és az össze többire: bármilyen is a múltad, bármit is csináltál, a gonosz mindig is felhánytorgatja (hazugság, adósság, félelem, gyűlölet, harag, megbocsájthatatlanság, keserűség, stb.) Bármilyen is az, tudnod kell, hogy Isten az ablakban állt és mindent látott, látta az egész életedet. Azt akarja, hogy tudd, hogy Ő szeret téged és megbocsájt. Csak arra kíváncsi, hogy meddig engeded, hogy a gonosz rabszolgát csináljon belőled. A nagyszerű dolog Istennel kapcsolatban, hogy amikor megbocsájtást kérsz, Ő nem csak megbocsájt, de el is felejteti azt.

VENDÉGEINK

KUBIK ANNA (Ósi, 1957. január 8. Szülei: Kubik Lajos és Berki Ilona. Gyermeke: Csiszár Virág 1990.) a Színház- és Filmművészeti Főiskolán 1981-ben végzett Kazimir Károly és Iglódi István tanítványaként, majd a Nemzeti Színházhoz szerződött. 1991-től a Budapesti Kamaraszínház, utána a Művész Színház, végül a Thália Színház művésze volt. 1999-től ismét a Nemzeti Színház, majd 2000-től a Pesti Magyar Színház művésze lesz. Vendégművészként játszott az új Nemzeti Színház, a Kecskeméti Katona József Színház, a Kolibri Színház, a Soproni Petőfi Színház előadásáiban.

Kitüntetései:

Jászai Mari-díj (1986)
Az országos színházi találkozó legjobb női alakítás díja (1986)
Farkas-Ratkó-gyűri; Rajz János-díj; Erzsébet-díj (1987)
Magyar Művészetért Díj (1988)
A film- és tv-kritikusok díja (1989)
Érdemes művész (2002);
Sík Ferenc-émlékgyűrű (2004)
Bartók Béla-émlékdíj (2006);
Kazinczy-díj (2007)
Főnix-díj (2007)

Magyar Örökség-díj (2007)
Ivánka Csaba-díj (2007)
Ósi díszpolgára (2008)
Alternatív Kossuth-díj (2009)
Reményik Sándor-díj (2009);
Tamási Áron-díj (2009);
Főnix-díj (2010)
Kossuth-díj (2011)
Iglódi István-émlékgyűrű (2011)

Asbóth József

„A nóta szeretetét jómagam az édesapámtól „örököltem”, aki nagyon sok nótát ismer, énekel, és ha úgy adódik, akkor egy-egy családi eseményen lányaimmal mi is szívesen dalra fakadunk. Bízom benne, hogy a Dankó Rádió sokak örömeire hosszú életű lesz.

"Pontosan húsz évvel ezelőtt, 1992. decemberében kerültem az akkor induló Duna Televízióhoz, azóta megszakítás nélkül itt dolgozom. Szakmai kapcsolatam a médiával 1976-ban kezdődött, amikor ötödéves magyar-angol szakos bölcsészként a Magyar Rádióba kerültem bemondógyakornoknak.

Az ELTE elvégzése után a Csehszlovák Rádió magyar nyelvű adása szerkesztő-műsorvezetője voltam Pozsonyban 1980-ig, ekkor egykori iskolám, a komáromi magyar gimnázium igazgatója hívására elvállaltam a megüresedett angoltanári állást és 1992-ig tanárként dolgoztam ott, de külsősként még visszajártam szabadidőmben a pozsonyi rádióba.

1983. októberében indult a Csehszlovák Televízió magyar nyelvű adása, ennek a

műsornak első megszólalója, műsorvezetője voltam, de ezt a munkát is csak külsősként, a tanári munka mellett végeztem három évig. 1991-ben TEMPUS tanári ösztöndíjjal rész képzésen vettem részt a dániai Norre Nissum-i Egyetemen, illetve Londonban a Roehampton Intézetben.”

Húsz évvel ezelőtt aztán - amikor az induló első magyar műholdas televízióhoz hívtak bemondó-műsorvezetőnek - úgy döntöttem, hogy másodszor már nem hagyom ki a sors által felkínált lehetőséget (ui. 1977-ben három állásajánlatot kaptam Budapesten: a MTV-ben, a MR-ben és a Jedlik Ányos Gimnáziumban, ahol gyakorló tanár voltam az 1976/77-es tanévben), így a Duna Televízióhoz kerültem, és családommal visszajöttem Budapestre.

Az elmúlt húsz évben a legkülönbözőbb televíziós műsorokban dolgoztam - korábban bemondóként, majd műsorvezetőként, szerkesztő-műsorvezetőként. Szerencsésnek tartom magam, hogy mindig azt csinálhattam, amit szeretek."(Dankó Rádió)

Rádióban is elhangzott.

- rendben megtartottuk nagyheti szertartásainkat és a húsvéti körmenetet, húsvéti ételt szenteltünk.
- májusban hétköznap esténként májusi litániát végeztünk egyházközségünkért, falunkért, népünkért és minden emberért különféle szándékokra
- május 13-án Fatimai napot tartottunk
- elsőáldozás volt templomunkban
- megérkezett a pályázaton nyert elektromos orgona
- megtartottuk az Úrnap körmenetet a szokásos útvonalon
- a hagyományos hittantábort tartottuk meg június végén, július elején a gyermekek részére Bakonykoppányban

Dékány Árpád Sixtus Ocsit

(Mosonmagyaróvár, 1969. november 18.)
ciszterci szerzetes, a Zirci Ciszterci Apátság apátja.

Középiszkolai tanulmányát a Pannonhalmi Bencés Gimnáziumban végezte. Dolgozott műtősegedként, kiségitő iskolai tanárként. A Ciszterci Rendbe 1991. augusztus 29-én lépett, 1996-ban tett örök fogadalmat, 1997. augusztus 14-én szentelték pappá. Teológiai tanulmányait Rómában, a Szent Anzelm Egyetemen, illetve a Zirci Szent Bernát Hittudományi Főiskolán végezte.

1994-1996 között hitoktató a Budai Ciszterci Szent Imre Gimnáziumban, 1996-2009 között hitoktató, spirituális és osztályfőnök a Ciszterci Rend Nagy Lajos Gimnáziumában, 2009. szeptember 1-től plébános a székesfehérvári Ciszterci Nagyboldogasszony Plébánián és hitoktató, spirituális a Ciszterci Szent István Gimnáziumban.

2011. január 8-án a Ciszterci Rend Generális Apátjának elnökletével, a Zirci Ciszterci Apátság konventkáptalanja és a Ciszterci Rend Zirci Kongregációjának

nagyobb előljárói, így Farkasfalvy Dénes dallas-i apát és Horváth Olga kismarosi apátnő nagy többséggel [1]apátjává választotta.

A 2012. év lelki eseményei

Tekintsünk egy kicsit vissza az elmúlt év eseményeire. Számos olyan is akadt köztük, amely alkalmat adott arra, hogy rendbe szedjük lelkünket, szorosabbá tegyük kapcsolatunkat Istennel. Talán nem volt annyi esemény, mint az azt megelőző évben, vagy mint amennyit szeretünk volna, de ami megvalósulhatott, azért hálát adunk a Teremtőnek.

Az események időrendben:

- minden hónap 13-án megtartottuk engesztelő napunkat
- nagybőjt péntekjein szokásos keresztútjainkat tartottuk a különböző korosztályokkal
- Virágvasárnap és Nagypénteken elénekeltük a Passiót
- egyik keresztutunk és Passiónk a Mária Rádióban is elhangzott.
- az elmúlt 15 év zarándoklatainak képeiből tartottunk visszaemlékező vetítést a templomban
- Dr. Kisnemes János nagyatádi esperes, plébános, volt pápateszéri plébános aranymiséjét tartottuk meg. A szentmise és János atyával készült riport elhangzott a Mária Rádióban is.
- zarándoklat: Celldömölk, Gencsapáti és Szombathely.
- a templombúcsú alkalmával a Dékány Á. Sixtus zirci apátúr által celebrált szentmisén megáldotta a dr. Scandl László restauráltatta Szent Otília képet.
- a ministránsokkal és felolvasókkal ministráns találkozó n vettünk részt Veszprémben, egyben megkapták ajándékaikat és megvendégeltük őket Veszprémvarsányban
- az októberi rózsafüzér imádságot végeztük hétköznap esténként a hívek aktív részvételével, hasonlóan a májusi litániákhoz, különféle szándékokra
- novemberben megtartottuk templomunk szentségimádási napját
- orgonaaavató koncertre került sor templomunkban Teleki Miklós orgonaművész közreműködésével
- hagyományos adventi gyertyagyújtásainkat megtartottuk szombat esténként
- az immár szokásos Élő Betlehemes műsorunkat adtuk elő a templom mellet és a plébánia udvarán december 22-én
- előkészültünk és megünnepeltük a karácsonyt
- december 31-én hálát adtunk ez eltelt évrért
- működik 50 tagú rózsafüzér társulatunk, elhunyt tagtársunk imádságát új tag vette át .

Istennek hála!

Vidám percek

Négy székel ül körben egy asztalnál. Az asztalon egy flaska áll. Az első megfogja, húz belőle egy nagyot, lerakja az üveget. A második szintén megfogja, húz egy nagyot, lerakja. A harmadik szintén. A negyedik is meghúzza, majd miután lerakja, megszólal:
- Ez petróleum!
Az első végigméri és megszólal:
- Az.

Aranyköpések:

Kérjük azokat a dolgozókat, akik hozzátartozóik temetésére szeretnének elkéredzkedni, hogy szóljanak legkésőbb a meccs előtti napon... (ismeretlen)

A világ legegészségesebb dolga a születésnap. Minél több van belőle egy embernek, annál tovább él. (ismeretlen)

Tegnap este, amikor hazaértem, a feleségem arra kért, hogy vigyem el valami drága helyre. Kivitem a benzinkúthoz. (ismeretlen)

Az Úr nekem feladatot adott, mikor erre a világra küldött. De olyannyira le vagyok maradva, hogy valószínűleg örökké fogok élni. (ismeretlen)

Azért dolgozol, hogy megélj valahogy, de közben nincs időd élni. (ismeretlen)

A tiszta lelkiismeret a rossz emlékezet jele. (ismeretlen)

Olyan világban élünk, amelyben a limonádé mesterséges aromákat tartalmaz, ellenben a bútorápoló szerek valódi citromot. (Alfred E. Neuman)

Uram, adjál nekem BÖLCSESSÉGET, hogy szeressem a férjemet és elnéző legyek mindenkor az ő hibái iránt. Mert ha ERŐT adsz nekem, Uram, úgy elverem, hogy belehal. (ismeretlen)

Kiadja:
Róm.Kat. Plébánia Pápateszér ©

Kiadásért felel és szerkeszti:
Leitner Pál állandó diakonus

Elérhetőségek:

Horváth Tamás plébános: Plébánia: 8558 Csót Rákóczi u. 28.
Tel.: 89/354-246; Mobil: 06/20/770-8259

Leitner Pál állandó diakonus: Tel.: 89/352-009; Mobil: 06/20/828-0735